

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

Nečekaný host

Šarlota a vysněný kůň

Nečekaný host

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Šarlota a vysněný kůň
Nečekaný host
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

Nečekaný host

 CPRESS

Šarlota a vysněný kůň

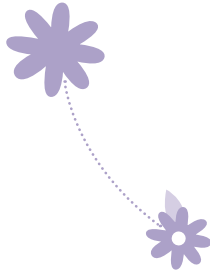
Nečekaný host

CPress

Brno

2018

Óda na stáj

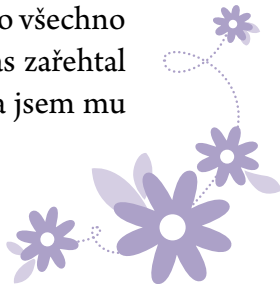

„Šarloto, budeš muset ze stáje pomalu ven.“ Pan Kessler, učitel jezdeckví, se objevil na tribuně. „Další hodina začíná už za chvíli!“

„Ale Won Da Pie má ještě úplně mokrou srst!“ protestovala jsem. „Takhle ho přeci nemůžu postavit do boxu!“

„Pět minut. Pak začne hodina.“ Učitel otevřel vrata, aby sem mohli ostatní školní jezdci dovést své koně.

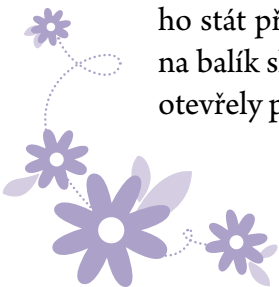
Můj hnědý valach Won Da Pie měl za sebou také hodinu tvrdé jezdecké dřiny a jeho hustá zimní srst byla úplně propocená. Na tom chladném lednovém vzduchu se z něj kouřilo jako z hrnce s horkou polévkou. Za pět minut by se mi určitě nepovedlo ho vyklusat tak, aby uschnul. Proto jsem zastavila a sesedla. Od podzimu mu narostla pořádně hustá srst a taky ji potřeboval, neboť měl stání ve vnějším boxu, jehož dveře měly horní část celý den otevřenou. Won Da Pie to miloval – dívat se ven a sledovat, co všechno se děje na dvoře. Vyhlížel především mě a nahlas zařehotal pokaždé, když mě viděl přicházet po cestě. Ráda jsem mu

doprávala tento výhled a čerstvý vzduch, o to víc jsem se pak o něj starala a pečovala, když jsem ho musela odvést do boxu úplně zpoceného. Opatřila jsem si postupně celou horu příkrývek, které jsem přes něj přehazovala, když byl takto mokrý. Přesto trvalo často celé hodiny, než po ježdění zase vyschl. Každý den jsem trnula strachy, aby se nenaštydl a nezačal kašlat!

Seskočila jsem, zvedla třmeny a povolila řemen. Jízdárna v Bad Sodenu byla nemoderní a po téměř padesáti letech své existence nepraktická a příliš těsná. Ačkoli jsem tuhle stáj, ve které jsem před třemi lety s ježděním začala, vroucně milovala, bilo obzvláště v zimě do očí, jak byla zastaralá. V ostatních stájích měli dvě jízdárny a solária s vysoušečem, pod něž se mohl zpocený kůň postavit. Tady na to nezbývalo místo. Zůstala jediná alternativa – zabránit tomu, aby se Won Da Pie v zimě zpotil, ale to by zase znamenalo, že by nesměl pořádně běhat. To však můj koníček potřeboval, jinak by byl až moc bujarý, rozpustilý a nevyrovnaný.

„Uvolnit dveře!“ křikla jsem a vedla Won Da Pieho z haly nalevo do stáje. Možná bych ho mohla na chvíli přivázat ve stájové uličce, tady bylo přeci jen mnohem tepleji, než tam v jeho venkovním boxu. Brzy odpoledne tady panoval klid, teprve kolem páté začínal šrumec. Přehodila jsem přes svého hnědého valacha teplou deku a než jsem odnesla sedlo, udidlo a kamaše do sedlárně, nechala jsem ho stát přivázaného před boxem Hanka. Pak jsem si sedla na balík slámy a čekala, až můj koník uschne. S vrzáním se otevřely přední dveře a kdosi vstoupil do stáje. Byl to Alex,

syn druhého předsedy, který vloni převzal výuku, když byl pan Kessler po kopnutí od Fariny zraněn. Dlouhými kroky procházel stájovou uličkou. Pak se zastavil vedle mého koně a zapřel ruce v bok.

„No, Steinbergová, tys ho teda pořádně zřídila,“ poznamenal a zdvihl obočí. „Vycválala jsi s ním na kopec a zpátky, že jo?“

„Ne! Jezdila jsem jen jednu hodinu v hale,“ bránila jsem se. „Ale Won Da Pie se začal potit už po deseti minutách.“

„A jak myslíš, že bys na tom byla ty, kdybys měla sportovat v kožichu?“ odvětil Alex a kroutil přitom hlavou.

„Proč ho neodvedeš?“

„Protože má stání ve venkovním boxu,“ odpověděla jsem. „Kdyby neměl srst, zmrzl by tam na kost.“

„Tak rozbij prasátko a kup mu nějakou slušnou deku,“ radil mi Alex. „V nejkrajnějším případě mu dej dvě deky na sebe, když bude fakt zima.“

Já a moje kamarádka Dorotka jsme se už víckrát bavily o možnosti nechat Won Da Pieho ostříhat. Ve stáji to moc lidí nedělalo, ale většina koňů také neměla tak hustý kožich jako ten můj. Na internetu a v různých koňských časopisech se dala najít spousta argumentů pro a proti stříhání koňů v zimě.

„Ale když...,“ začala jsem.

„Raději tlustou deku než nastydlého koně,“ vzal mi Alex slovo. „Není to přeci žádný poník, ale skokan.“ Pak opovrhlivě povzdychl a odkráčel pryč.

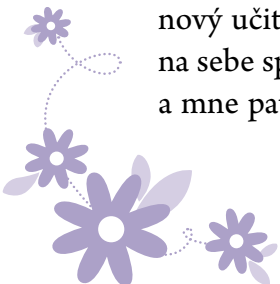
Čas běžel a stáj se začala postupně plnit. Won Da Pie stál sice v cestě, ale ještě pořád nebyl suchý. Nakonec jsem

ho vzala ven do jeho boxu, přehodila přes něj odpocovací deku a pro jistotu ji ještě převázala popruhem, aby z něj nemohla spadnout.

Na pátou hodinu bylo do kasina, jak se říkalo malé jezdecké společenské místnosti s výhledem na jízďárnu, svoláno mimořádné sezení představenstva mládeže. K němu jsem od loňského podzimu patřila také já a moje nejlepší kamarádka Dorotka. Jediným bodem programu jednání byla organizace rozlučkové oslavy pro našeho učitele jezdeckví pana Kesslera, který měl spolek k 1. únoru po mnoha letech opustit. Měla to být současně i oslava na přivítání nového učitele, kterého ještě nikdo z nás neznal. Ovšem věděli jsme toho o něm už docela dost. Oliver a Karsten totiž před několika týdny naprosto bezostyšně uloupili z uzamčeného psacího stolu v kanceláři uchazečskou žádost a životopis Michaela Weyera. Provedli to tak, že nadzvedli desku psacího stolu a zalovili v nejvyšším šuplíku. Tento trik jsme znali a používali už léta. Často se pan Kessler divil, jak je možné, že osedláváme ty správné koně, ještě než vyvěsil plán jezdeckých hodin, ale na tajemství uvolněné stolní desky nám nikdy nepřišel. Vzhledem k tomu, že jsme se k informacím o novém učiteli jezdeckví dostali nelegální cestou, museli jsme doposud předstírat, že o ničem nevíme.

Když jsme za čtvrt hodiny seděli u kulatého stolu v kasinu a Gunther, náš předseda, nám oficiálně sdělil, jak se nový učitel jmenuje a jaké má kvalifikace, s Dorkou jsme na sebe spiklenecky mrkly. Kromě mé nejlepší kamarádky a mne patřili k představenstvu také Karstenův starší bratr

Šimon ve funkci mluvčího, Kordula jako pokladní a Merle jako zapisovatelka.

„Svolal jsem vás dnes, abychom se domluvili na průběhu oslavy,“ pokračoval Gunther. „Máme na to už jenom dva týdny, a proto jsem si myslel, že prostě zopakujeme program vánoční besídky.“

„Dobrá nápad,“ souhlasila s ním Kordula. „Moc času na vymýšlení nějakých novinek už stejně nezbyvá.“

„Ale pan Kessler tohle všechno už přeci viděl,“ oponoval Šimon. „Já jsem mluvil s jedním kámošem, který má známé, a ti jezdí western. Přijeli by sem a udělali představení. Byla by to fakt bomba!“

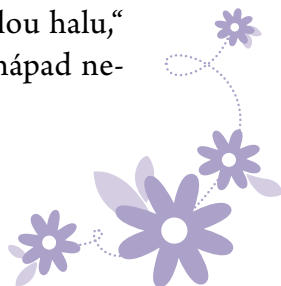
Dorka, Merle a já jsme se pro tento návrh hned nadchly, ale Gunther jen zavrtěl hlavou.

„Ti přeci s naším spolkem nemají nic společného,“ řekl. „To už můžeme rovnou pozvat nějakého kočího ze Sulzbachu a drezuru z Liderbachu. My chceme našemu novému učiteli jezdeckví představit hlavně průřez naší prací ve spolku.“

„To je pravda,“ přikyvovala rozumná Kordula. „Vidím to stejně. Já bych ale program vánoční besídky rozšířila ještě o představení dospělých jezdců. Ti přijdou často zkrátka. Stejně jako představenstvo.“

„Moc dobrý nápad,“ chválil Gunther a udělal si poznámku.

„Pak teda můžeme rovnou všechny ty starouše naložit do jednoho kočáru a jedenkrát s nimi objet celou halu,“ řekl Šimon mrzutě. Byl uražený, protože jeho nápad neprošel.

„Nemáš respekt k ostatním,“ obořil se na něj Gunther.

„Mám zaznamenat Šimonův návrh do protokolu?“ zeptala se zvědavě Merle a vzhlédla od svého poznámkového bloku.

„Samozřejmě ne!“ zlobil se Gunther.

„Mně se ten nápad nezdá vůbec špatný,“ přihlásila jsem se ke slovu a mluvila hned dál, než mi mohl předseda skočit do řeči. „Co kdyby se po představení sešli všichni lidi v hale, i představenstvo. Každý dostane do ruky kapesník a k tomu zazpíváme nějakou písničku.“

„Tobě snad přeskočilo,“ ťukal si Šimon na čelo. „Jako v mateřské školce, že jo?“

„Ne, jako v Cáchách,“ odpověděla jsem ostře. „Minulý rok jsem viděla v televizi Loučení národů a fakt mi z toho naskakovala husí kůže.“

„Tedy mně se ten nápad hodně líbí!“ zvolala Kordula.

„Mně taky,“ řekla Dorka a Merle zároveň.

„Mohli bychom vymyslet text na melodii Valčíku na rozloučenou a všichni společně to zazpívat.“ Ze svého nápadu jsem byla čím dál víc nadšená a začala jsem notovat: „Musíme se rozloučit po dlouhé krásné době. Děkujeme za všechno a hodně štěstí tobě...“

Zadrhla jsem se, když jsem si všimla ohromených pohledů ostatních členů představenstva a zrudla jsem. Pan Boshof, nájemce kasina, začal tleskat.

„No, to mě zrovna tak napadlo...,“ zamumlala jsem rozpačitě.

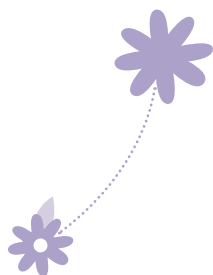
„To radši umřu, než abych zpíval takovou blbost,“ protestoval Šimon.

„Mě to připadá úžasné!“ zvolal Gunther a na rtech se mu objevil široký úsměv. „Co myslíte? Taková pravá hymna stáje! Dojemnější konec si už představit nedokážu!“

Můj nápad byl s výjimkou jednoho zdržení se hlasování – totiž Šimonova – nadšeně přijat a já jsem dostala za úkol vymyslet text k písni, která měla být jak rozlučková, tak uvítací.

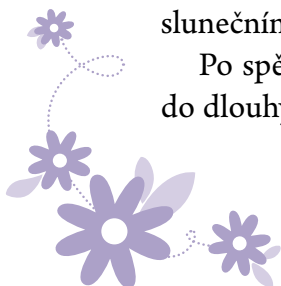
Huňatá příšera

Poslední den vánočních prázdnin hustě sněžilo, a když jsem se v sobotu ráno probudila a podívala se z okna ven, bylo všechno bílé. Slunce právě vyšlo nad vrcholky stromů dubového lesa a vypadalo jako růžový balón. Nebe bylo bez mráčku. Perfektní počasí na vyjížděku! Popadla jsem mobil a napsala zprávu Dorce. „Jsi už vzhůru? Vyjedeme si?”

Jasně, odpověděla jen o několik vteřin nato. Potřebuji 5 minut!

Vyzvednu tě!, napsala jsem, vyskočila z postele a šla do koupelny. V sobotu časně zrána v koupelně nehrozila žádná tlačení, neboť moji sourozenci ještě tvrdě spali. Filip, můj starší bratr, vylézal z pelechu nejdřív kolem dvanácté. Já jsem jako jediná zdědila po tatínkovi geny ranního ptáče. Milovala jsem začínat den ještě před prvními slunečními paprsky. Alespoň o víkendech a o prázdninách.

Po spěšné ranní hygieně jsem ve svém pokoji vklouzla do dlouhých podvlékaček a na ně jsem si oblékla jezdecké

kalhoty. K tomu nátělník, triko s dlouhým rukávem a flísový svetřík. Na zimní vyjížďku se člověk musí pořádně obléknout.

Tatínek a maminka už seděli v jídelně u snídaně, v klidu popíjeli kávu a četli noviny. Obvykle na takové nerušené chvíle ve dvou mnoho času nezbývalo.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem zvesela a v rychlosti jsem pohládila našeho psa, který seděl vedle stolu a s nadějí upíral zrak na prázdný kelímek od jogurtu vedle tatínkova talíře. „Jedem teď s Dorkou na vyjížďku!“

„Dobré ráno,“ odpověděla maminka. „Ty nechceš snídat?“

„Není čas! Musíme vyrazit brzy, než se to v lese začne hemžit těma idiotskýma pejskařema a běžcema,“ řekla jsem.

„Tak to ti děkuji,“ pronesl tatínek suše. „Zrovna jsem chtěl vyrazit se psem.“

„Ach, tebe jsem tím přeci nemyslela!“ A vlepila jsem mu pusku na tvář. „Jen ty, kteří své psy nemají pod kontrolou.“

Za tři minuty jsme už s Dorkou běžely zasněženým vjezdem podél jízdárny. Měly jsme opravdu štěstí, že jsme obě bydlely hned vedle stáje, Dorka dokonce ještě o něco blíž než já. Jako vždy, když jsem utíkala ke stáji a ucítila pach koní, se mne zmocnil pocit štěstí. Z kupy hnoje se v tom chladném vzduchu pařilo, Won Da Pie vystrčil hlavu přes otevřené poloviční dveře jeho boxu a nahlas zařhtal. Tenhle pozdrav můj pocit štěstí dennodenně ještě umocňoval!

„Co je to za lidi u tvého koně?“ zeptala se mě Dorka.

„Nemám tušení, nikdy jsem je neviděla,“ odpověděla jsem.

„Nojo. Doufám, že Nado dnes v noci zase neležel s hlavou v hnoji,“ řekla a odbočila doleva směrem ke dveřím do stáje. „Tak za chvíli!“

Před Won Da Pieho boxem stál nějaký muž, žena a holka asi tak v mém věku.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem zdvořile.

„Dobré ráno,“ odpověděla ta žena, muž přátelsky kývl.

Ta dívka měla na sobě bílou vlněnou čepici, bílé sněhule a ruce měla zabořené v kapsách své sněhobílé péřové bundy – poměrně nevhodné oblečení do stáje! Vrhla na mě jeden mrzutý pohled a dál žvýkala svou žvýkačku.

Won Da Pie netrpělivě zařehotal. Vzala jsem jeho ohlávku a škrabku na kopyta, obojí viselo vedle dveří do boxu, a vešla k němu. Když jsem mu kopyta oškrábala, vyvedla jsem ho úzkou uličkou kolem hromady hnoje a uvázala ho v kovářském koutku.

„Vypadá to tady úplně hrozně,“ slyšela jsem hlas té holky. „Jízdárna je totálně stará a ponurá. A co teprve stáj – o té už ani nemluví!“

„Ale Katynko, to tys přeci chtěla bezpodmínečně dál trénovat u pana Weyera! Pak se tady se vším budeš muset chtět nechtět smířit,“ odpověděla matka. „A taky to není na pořád.“

„Ovšem jinou alternativu najdeš sotva,“ vmísil se do hovoru otec. „Rád bych tě upozornit, že ty sama jsi měla na celém tom sporu lví podíl.“

„Tse!“ ušklíbla se ta holka, která se jmenovala Katy.

„Jako vždycky,“ poznamenal její otec. „Mně se tady líbí! Připomíná mi to stáj, v níž jsem míval ustájeného koně jako mladý kluk.“

„Kromě toho aspoň nebudu muset v budoucnu tolik pendlovat po celém okolí,“ připojila matka. „Škola, klavír, volejbal – všechno bude na dosah.“

Sundala jsem z Won Da Pieho stájovou deku, otevřela skříň s čistidly a zatímco jsem ho hřebelcovala, uši jsem měla nastražené. Podle toho, co jsem zaslechla, mi to připadalo, že ti lidé chtějí ustájit svého koně u nás.

„Já nemůžu pochopit, proč jde ten Weyer zrovna do takové ušmudlané stáje!“ reptala ta se vším nespokojená nána dál. „A jen jedna hala! Jak to jako bude fungovat s výukou? Sven se z toho zjančí, až to uslyší! A vůbec, jak se dá v takové ubohé jízdnárně skákat? Vejdou se do ní sotva dvě překážky!“

Nejraději bych k ní hned přistoupila a vysvětlila jí, že v této hale se už léta letoucí konají bez problémů hodiny skákání, turnaje, masopustní jízdy na koních a jezdecké zkoušky, ale nechala jsem to plavat. Zřídka kdy mi byl někdo tak rychle a v takové míře nesympatický jako tahle Katy! Jak si to vlastně představuje, vyjadřovat se tak nelichotivě o naší stáji? Jasně, nebylo to tady supermoderní, zato jsme tu měli velké boxy, v porovnání s ostatními jízdárnami v okolí velmi levné, koně tady dostávali dobré krmení a ošetřovatelé nikdy nešetřili se slámou a senem, jak jsme to slýchávali z mnoha dalších podobných zařízení.

Hlasy se ztišily, ti tři zmizeli ve stáji.

„Proboha, všude takový binec!“ slyšela jsem ještě reptat Katy.

„To je ale hloupá husa,“ zamumlala jsem si pro sebe, zase jsem přehodila přes svého koně deku a šla do stáje pro sedlo. Takhle brzy po ránu se tady toho ještě moc nedělo. V hale jezdila jen Isa s Natimem, ošetřovatelé právě pode-
stlali novou slámu a teď zametali chodbu ve stáji.

„Momentálně máme ještě dva volné boxy,“ řekl v kanceláři učitel jezdeckví pan Kessler rodičům ubrblané Katy, když jsem snímala udidlo z háku a z držáku zvedala sedlo.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem a pan Kessler mi pokynul hlavou.

„A které to jsou?“ chtěla vědět Katy.

„Třetí a čtvrtý box hned tady vepředu,“ odvětil pan Kessler. „Jsou to vlastně boxy pro školní koně, ale momentálně žádné nové neplánujeme.“

Záměrně jsem se loudala, abych slyšela, o čem se ještě budou bavit.

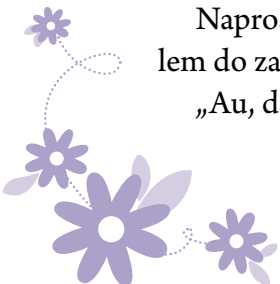
„Tedy jestli vůbec některý z boxů přichází pro Asseta v úvahu, pak je to jeden z těch venkovních. Chci ten první vepředu, kde teď stojí ta hnědá huňatá příšera.“

Snad jsem se přeslechla. To byl přeci box Won Da Pieho! A ona mého koně označila za huňatou příšeru!

„No, venkovní boxy jsou všechny obsazené. Jsou samozřejmě velmi žádané, a když se nějaký uvolní, máme tady na ně čekací listinu,“ odpověděl učitel jezdeckví.

Naprosto úmyslně jsem tu namyšlenou Katy strčila sedlem do zad a stoupla jí na nohu.

„Au, dávej přeci pozor!“ obořila se na mě rozezleně.

„Jejda, promiň,“ odpověděla jsem přehnaně sladce. „Neviděla jsem tě.“

Na její běloskvoucí sněhuli se teď vyjímal naprosto zřetelný tmavě hnědý otisk mých jezdeckých bot.“

Dorka už čekala s osedlaným koněm ve stájové chodbě a následovala mě ven. Hořela jsem nedočkavostí, až jí vypovím vše, co jsem slyšela, a spěchala jsem s osedláváním Won Da Pieho. Za pět minut jsme už cválaly ze dvora do lesa. Čerstvě napadaný sníh křupal pod kopyty našich koní. Katyna pohrdavá poznámka se mě hluboce dotkla.

„Ta hloupá husa nazvala mého Wondyho huňatou příšerou!“ rozčilovala jsem se. „Ještě dnes si půjčím holicí strojek a Won Da Pieho ostřílám!“

„O co vlastně jde?“ zeptala se Dorka zmateně.

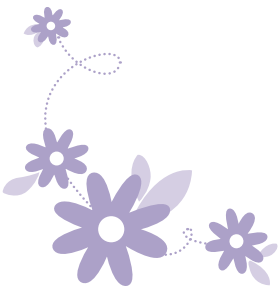
Zopakovala jsem jí slovo po slovu, co jsem slyšela.

„No, na venkovní box může v každém případě zapomenout,“ řekla moje kamarádka a pohladila svého koně po krku. „První je na čekací listině totiž Nado!“

Dorčini rodiče koupili toho šedého grošáka skutečně hned potom, co byl Corsario ještě krátce před vánocemi uspán, protože si natrhl šlachy. To by samo o sobě nebyl dostačující důvod pro vynesení rozsudku smrti, ale Corsario měl po dlouhém životě turnajového koně ještě mnoho dalších zdravotních problémů a už napořád kulhal. Nepomohlo by ani nechat ho ve výběhu, neboť ho bolesti trápily při každém kroku. Dorka nesla tu ztrátu statečně, sama už dlouho tušila, že s jejím patnáctiletým valachem není něco v pořádku. Hned od začátku nebyla moje kamarádka s Corsariem nijak zvlášť spokojená. To Inka ji o letních

prázdninách víceméně přinutila koupit si koně společně s ní. V tu dobu jsem já pobývala čtyři týdny ve Francii. Teprve později Dorka pochopila, že se tím Inka snažila vrazit klín mezi nás dvě. Žárlila totiž odjakživa na blízké přátelství mezi mnou a Dorkou. Skokovou čtverylku na vánočním večírku už pak Dorka jela na novém školním koni jménem Cornado, temperamentním grošákovi se sněhobílou hřívou a bílým ohonem. Stejně jako můj Won Da Pie měl i Cornado teprve šest let a vlastně se nehodil ke školnímu výcviku. K němu potřebovali náhradu za poslušnou a dobřáckou Arabellu a nikoli koně, z něhož měli nejistí učitelé jezdecký strach. Teď patřil Cornado jí, byl mladý a zdravý a neměl za sebou žádnou nepěknou minulost, jako chudák starý Corsario.

Kožich musí dolů

„**U**ž jsi někdy stříhala koně?“ zeptala se mne Isabela, poté, co jsem ji po našem návratu z překrásné sněhové projížďky poprosila, jestli by mi půjčila svůj strojek na stříhání.

„Nestříhala,“ přiznala jsem.

„Tak ti pomůžu,“ nabídla se mi. „Není to totiž vůbec tak snadné, dokonce i když kůň stojí v klidu. Musí se vždycky stříhat proti směru růstu chlupů, i u víru.“

Pousmála se. „Kromě toho mám obavy, že Won Da Pie klidně stát nebude.“

Toho jsem se ostatně obávala také. Můj kůň byl na mnoha místech na těle extrémně lechtivý, obzvláště na břiše.

Od jezdeckých zkoušek minulého podzimu měla Isa, nepopíratelně nejlepší jezdkyně spolku, k mému koni zvláštní vztah. Chtěla si udělat velkou licenci, ovšem zrovna v den zkoušek začala kulhat Heide – kůň, s nímž chtěla skákat parkur v kategorii L. Spontánně jsem jí tehdy nabídla, jestli by chtěla skákat s Won Da Piem, a ona mou nabídku skutečně přijala. Hned věděla, jak na něj,

ačkoli na něm nikdy předtím neseděla, a byla vlastně drezurní jezdkyň. Za svou jízdu dostala dokonce vynikající hodnocení. Již před touto událostí mi tu a tam ochotně dávala tipy, když už jsem si se svým temperamentním koněm nevěděla rady.

Dovedla jsem Won Da Pieho do kovářského koutku a Isa se zakrátko dostavila s krabicí a položila ji na lavičku. Já a Dorka jsme zvědavě pokukovaly, jak vybaluje stříhací strojek, nasazuje čepele, pevně je šroubuje a kape mezi ně trochu oleje.

„Aby se nepřehřály,“ vysvětlila Isa. „Jinak by to bylo pro koně moc nepříjemné.“

Když strojek zapnula, Won Da Pie zvědavě zastříhal ušima. Stejně tak, jak uměl být roz dováděný, měl v sobě i jakousi vyrovnanost a dobrosrdečnost, nikdy by nikoho nekousl, nekopl, ani by nepanikařil.

„On ale fakt vypadá trochu jako huňatá příšera,“ poznamenala Dorka. „To je šílené, jakou má srst!“

„Proto taky nemůže po ježdění nikdy pořádně uschnout,“ odvětila jsem. „Ten kožich musí dolů.“

Chtěla jsem, aby můj kůň vypadal skvěle, hlavně až přijede na návštěvu Thierry Juneau, a k tomu mělo dojít již brzy. Thierry s modrýma očima a nejsladším úsměvem na světě byl synovec Nikolase, od něhož moji rodiče minulé léto ve Francii na ostrově Noirmoutier koupili Won Da Pieho. Čtyři týdny jsme se s Thierrym jen hádali a on byl pro mě zosobněním největšího slizouna, zvláště potom, co jsem ho v závodech na pláži porazila a on ze svého koně dokonce spadl. To se ovšem v posledních

prázdninových dnech změnilo a krátce před vánoci mi tento Francouz dokonce napsal sladký e-mail! Radostí mě málem trefil šlak, když jsem četla, že přijede na půl roku na výměnný pobyt do Oberurselu a při té příležitosti mě navštíví. Už při představě, že ho konečně zase uvidím, se mi rozbušilo srdce.

„Lotko? Huhu!“ Isa zamávala rukou před mým obličejem a vytrhla mne z mých myšlenek.

„Přivaž ho a pevně ho drž,“ řekla mi Isa přátelsky.

„Koho?“ zeptala jsem se zmateně.

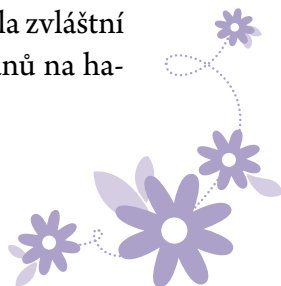
„Tvého koně?“ Isa pobaveně zavrtěla hlavou a Dorka se smála od ucha k uchu.

„Thierry!“ špulila pusku a culila se ještě víc. Byla jediná, komu jsem o něm řekla, a věděla také, že jsem do něj trochu zamilovaná.

Udělala jsem, o co mě Isa poprosila, a byla jsem připravená na to, že Won Da Pie ztropí scénu hned, jakmile se vrčící mašina dotkne jeho těla – ovšem k ničemu podobnému nedošlo. Stál tiše jako myška, ano, zdálo se, že si vibrace mašiny dokonce užívá jako masáž!

„Teda, tohle by mě ani ve snu nenapadlo!“ zvolala Isa nadšeně. „Podívej, jak se mu to líbí!“

Nejdřív měla v úmyslu ostříhat jen tělo, ale teď, když stál tak klidně, se odvážila přejít i na hlavu a nohy. Zářivá kaštanově hnědá srst mého koníčka se brzy povalovala ve velkých chuchvalcích na zemi a z neforemného medvídky se vyloupl štíhlý elegantní kůň! Nová krátká srst měla zvláštní šedohnědé zbarvení, jaké jsem už viděla u skokanů na halovém turnaji.

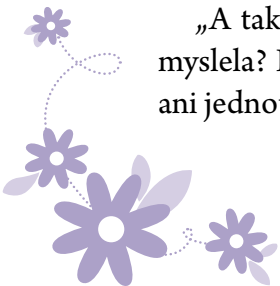
„Na jaře srst s tou správnou barvou zase doroste,“ ujistila mě Isa. „Pojď, zkus to teď ty, Lotko!“

Vtiskla mi mašinku do ruky a já jsem docela nesměle začala na pravém boku Won Da Pieho. Samozřejmě jsem neměla takovou zručnost jako Isa, ale za pár minut jsem už byla odvážnější a šlo to opravdu dobře! V místě, kam se dává sedlo, jsme trochu srsti nechaly, aby ho sedlo příliš netlačilo. A také u hřívky jsme musely dávat dobrý pozor, abychom nepřibraly i hřívku samotnou. Stříhací strojek vrčel, já jsem se začala potit, jemné chloupky mi vnikaly do nosu a očí, ale můj koníček byl tak uvolněný, že nechal svůj spodní pysk a uši jen tak viset. Úplně nakonec si mašinku vzala zase Isa a dodělala jemnou práci na hlavě, uších a u ocasu. Za hodinu a půl ta huňatá přišera zmizela. Předě mnou stál nový kůň! Hned jsem si ho začala fotit.

„Teď bys přes něj měla dávat dvě deky na sebe, když bude zima,“ radila mi Isa. „A pravděpodobně bude při ježdění v prvních dnech divočejší, protože ucítí chlad víc než předtím s hustou srstí.“

Přehodila jsem tedy přes Won Da Pieho dvě deky a odvedla ho do jeho boxu. Pak jsem pomohla Ise s čištěním strojeku a poděkovala jí. S Dorkou jsme pak smetly tu obrovskou horu chlupů pěkně na hromadu a nacpaly ji do koše vedle hromady hnoje. Přitom mi nešla z hlavy tahle Katy.

„A taky to není napořád!“ řekla její matka. Co tím asi myslela? Plánoval snad ten nový učitel, který se tady ještě ani jednou neukázal, odsud zase odejít?

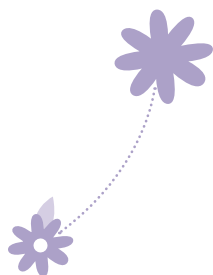

„Musím teď nejdřív pod sprchu,“ řekla jsem své kamarádce. „Svědí mě celé tělo. Myslím, že mám Wondyho chlupy i ve spodkách!“

„Dobrý nápad. Já jsem taky úplně promrzlá,“ souhlasila se mnou Dorka. „Dneska odpoledne se dáme do toho textu pro stájovou hymnu!“

„A najdeme si na Googlu tuhle Katy!“ dodala jsem. „Tak jo, frčíme domů!“

Takové zklamání!

Zase smrdíš jak stará herka!“ držel se za nos můj bratr, když jsem vstoupila doma do dveří. Vypadal ještě úplně ospale, pravděpodobně vylezl z postele teprve teď.

„A ty zas páchneš jak stará fusekle!“ odvětila jsem pohotově. Odstrčil mě, vešel do kuchyně a otevřel lednici. Vůně jídla mi připomněla, že jsem dnes ráno vynechala snídani.

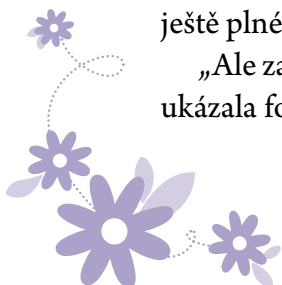
„Budeme jíst hned,“ řekla maminka Filipovi. „Můžeš už prostřít stůl.“

„Proč já?“ odpověděl a dal si do úst kousek sýra. „Slečna koňařka by to taky mohla někdy udělat.“

Maminčin pohled se zastavil u mne. „Jak to vypadáš?“ zeptala se udiveně.

Prohlédla jsem se a zjistila, že moje oblečení je pořád ještě plné koňských chlupů.

„Ale zato Wondy teď vypadá!“ zasmála jsem se a pyšně jí ukázala fotky na svém mobilu. „Ostříhaly jsme ho! Byl tak

hodný, mohly jsme ho stříhat dokonce i na hlavě a na nohách!“

„Nechala sis ostříhat i srst na svých nohách?“ popichoval mě můj starší bratr.

„Jsi pitomeček,“ odsekla jsem mu. „Nemám na nohách žádnou srst!“

„Už dost!“ Maminka mě energicky vystrčila z provoněné kuchyně. „Jdi se osprchovat! A pospěš si, za deset minut budeme jíst.“

„Deset minut!“ vzdychal můj bratr. „Do té doby určitě umřu hladý.“

„Filipe, bud' teď prostřeš stůl, nebo potom uklidíš celou kuchyň!“ slyšela jsem ještě maminku. Tato hrozba přiměla mého bratra nachystat talíře, ačkoli u toho reptal, že i o víkendu člověka nutí do práce. Trochu si zapřeháněl. Samozřejmě se od nás čtyř sourozenců očekávalo, že si uklidíme své pokojíčky, vyneseme odpadky, dáme do pořádku kuchyň a v týdnů, kdy tatínek nebyl doma, vyvenčíme psa. Ale mám-li být upřímná, s prací jsme se zrovna nepřetrhli. Vyběhla jsem po schodech nahoru, vzala jsem si ze skříně čisté oblečení a za chvíli jsem už stála před zamčenou koupelnou.

„Obsazeno!“ volala zevnitř Katka, moje mladší sestra.

„No tak vylez!“ zavolala jsem na ni zase já.

„Je to taky moje koupelna!“ křičela Katka.

„Pusť mě dovnitř. Musím se osprchovat!“ tloukla jsem na dveře. „Vsadím se, že zase sedíš na záchodě a čteš! Doštaněš z toho hemaridy!“

Za pár vteřin se dveře otevřely.

„Co z toho dostanu?“ Katka měla panickou hrůzu z každé nemoci. „Co je to?“

„To přesně nevím.“ Prosmýkla jsem se kolem ní. „Každopádně něco totálně odporného.“

„Opravdu?“ Moje sestra na mě zírala vykulenýma očima plnýma strachu. „Odkud to víš?“

„Někde jsem to četla,“ odpověděla jsem. Katka uvolnila koupelnu s knihou v podpaží a já jsem si mohla pod sprchou konečně smýt všechny Won Da Pieho chlupy.

Zanedlouho jsme už seděli u oběda. Měla jsem hlad jako vlk, a tak jsem do sebe naházela obrovskou porci guláše s knedlíky. Také moji bratři si nechali chutnat, jen Katka vypadala, že jí dnes jídlo moc nevoní. Seděla u talíře jako hromádka neštěstí úplně bledá v obličeji.

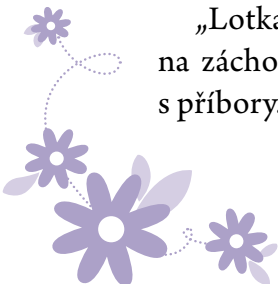
„Copak se děje?“ zeptala se jí maminka. „Ty snad nemáš hlad?“

„Mám strach, že jsem nemocná,“ odpověděla sestra třesoucím se hláskem.

„Vždyť jsi ještě před chvílí tak vesele skotačila,“ řekla maminka.

Katka sklopila hlavu a vyděšené oči se jí zalily slzami. Trochu váhala.

„Lotka mi řekla, že dostanu hemaridy, když si čtu na záchodě!“ vypadlo z ní a mámě a tátovi klesly ruce s příbory.

„Jak jsi na něco takového přišla, Šarloto?“ divil se táta.

„Někde jsem to četla,“ bránila jsem se. „A Káča pořád tak dlouho blokuje koupelnu!“

„Co jsou hemaridy?“ ptal se zvědavě Florian.

„Hemoroidy jsou...“ začal spěšně Filip, ale máma ho přerušila dřív, než se mohla rozproudit diskuze o jakékoli nepříjemné nemoci.

„V každém případě nevhodné téma k obědu,“ prohlásila ostře a zamračila se na mne. Sklopila jsem zrak a jedla ještě o něco rychleji.

„Ale co mám teď dělat? Já si čtu na záchodě tak ráda!“ Katka propukla v zoufalý pláč a Filip se začal chechtat. Maminka odložila příbor a odsunula svou židli.

„Pojď se mnou,“ řekla jí a opustila s mojí vzlykající sestrou jídelnu.

„Já chci taky vědět, co to je!“ křikl Florian s plnou pusou a vyskočil. Byl ale zmítán zvědavostí a zároveň obavami, aby u jídla nepřišel zkrátka. „Nic mi nesnězte!“

„Ty zůstaneš tady,“ řekl tatínek důrazně. „Pojď si zase sednout.“

Všimla jsem si, že musel potlačovat smích.

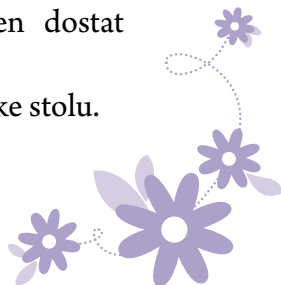
„Teda vážně, Lotko,“ řekl jen, zavrtěl hlavou a jedl dál.

„Nemohla jsem vědět, že hned začne tak vyšilovat,“ odpovíděla jsem trochu provinile.

„To je psychoteror,“ komentoval to Filip důležitě. „Uplatňování moci brutálním zastrašováním.“

„Blbost!“ soptila jsem. „Chtěla jsem se jen dostat do koupelny.“

Po nějaké chvíli se maminka s Katkou vrátily ke stolu.

„Tak co? Všechno vysvětleno?“ vyptával se Filip a culil se přitom.

Obličej Katky už měl zase zdravou barvu a vrátila se jí i chuť k jídlu.

„Hemaridy člověk dostane až když je starý,“ oznamovala. „Ale už raději nebudu číst na záchodě.“

„Tak vidíš,“ řekla jsem a zašklebila jsem se na svého staršího bratra. „Výchova zastrašováním. Ta zabere vždycky.“

Potom, co jsem uklidila kuchyň a následně i svůj pokoj, šla jsem na návštěvu k Dorce. Měly jsme od jejího bratra Larse dovoleno používat jeho počítač, a tak Dorka zadala do Googlu výrazy „Katy“ a „jízda na koni“.

„Ojé,“ prohlásila. „Přes milion odkazů!“

„Měly byste to zadání nějak zpřesnit,“ radil odkudsi ze zadu Lars, stejný rozumbrada jako můj starší bratr Filip.

„My už to zvládnem samy,“ tvrdila Dorka. „Můžeš klidně odejít.“

„Haló? Tohle je můj pokoj,“ připomenul nám. „Máte dovoleno jít na počítač, ale s mojí přítomností se budete muset chtě nechtě smířit.“

Dorka protočila panenky.

Přemýšlela jsem ještě chvíli o tom, co bychom mohly zadat, abychom si tu Katy vyhledaly.

„Říkala něco o svém koni,“ napadlo mě. „Počkej! Jo! Jmenuje se Esset nebo tak nějak.“

„Co je to za praštěné jméno?“ divila se Dorka.

„Možná je to anglicky. Asset. Znamená to něco jako majetek,“ opět se vmísil do hovoru Dorčin bratr.

„Chytrolíne,“ mumlala si moje kamarádka pro sebe a napsala Asset.

Skutečně! Ve spojení s „Assetem“ a „Katy“ se objevilo množství odkazů. Hlavně výsledky z turnajů.

„Klikni na to,“ zašeptala jsem a ukázala na jeden z nich. „Katy Richterová, jezdecký spolek Bad Homburg, s Assetem! 3. místo ve skokových zkouškách třída L.“

Vyměnily jsme si s Dorkou rychlý pohled. Ta nevrlá Katy zaznamenala v posledním roce poměrně slušné úspěchy ve skocích v kategorii A a L. Kromě toho existoval ještě jakýsi Sven Richter, který rovněž skákal na koních.

„Podívej se na ni na Facebooku,“ špitla jsem Dorce do ucha.

Tam jsme ji našly také. A jak vypadala! Samozřejmě jsme si nemohly prohlédnout všechno, některé příspěvky zpřístupnila pouze pro „přátele“, jichž měla neuvěřitelných 822, ale mnoho obrázků bylo volně ke zhlédnutí.

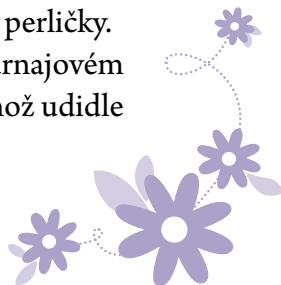
„Pěkně namyšlená holka,“ zhodnotila ji Dorka, když projela celou stránku. „Páni, podívej, dala sem jen fotky sebe! Fakt trapné!“

„Hej, kdo to je?“ Lars stál najednou zvědavě za námi a uznale pískl. „Fakt hezká! To je vaše kámoška?“

„Spíš ne,“ odpověděla Dorka chladně.

Hezká byla, to se nedalo popřít: dlouhé blond vlasy, velké zelené oči, pár pih na nose, plné rty a zuby jak perličky.

Dorka klikla na fotku, kde seděla Katy v turnajovém oblečení na elegantním ryzákovi s lysinou, na jehož udidle

vlála zlatá stuha. Asset a já. Znovu výhra kategorie L, tentokrát v Seitzenhahnu!, stálo pod obrázkem a 42 lidí u něj zakliklo „To se mi líbí“.

Poté, co jsme se úspěšně zbavily Larse, brouzdaly jsme na internetu, až jsme se propracovaly na stránky jezdeckého spolku, u něhož byla Katy a její bratr Sven členy. Odsud jsme zjistily, že Michael Weyer, náš nový učitel jezdeckví, na tomto místě doposud jednou týdně vyučuje jízdy.

„Tady! Podívej!“ zvolala jsem. „Pan Weyer již od ledna s vyučováním bohužel končí! Proto tedy chce ta sněhová královna přejít k nám do stáje!“

„Vlastně to nejsou vůbec tak špatné vyhlídky,“ řekla Dorka. „Znamená to totiž, že u nás brzy bude pořádná skoková výuka. A to je koneckonců dobré i pro nás!“

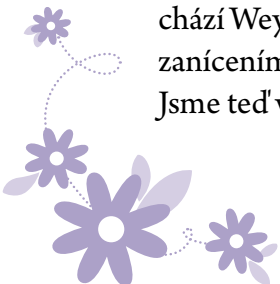
„To je fakt.“ Přikývla jsem.

„Tak, děvčátka! Půlhodina uplynula.“ Do pokoje se vrátil Lars. „Musím zase k počítači.“

Bez protestů jsme mu uvolnily místo, odebraly se do Dorčina pokoje a hodinu jsme si tam lámaly hlavu nad textem pro rozlučkovou píseň, což se ukázalo jako docela obtížný úkol.

Nic se nerýmovalo tak, jak bychom si představovaly. Jestliže jsme na začátku volily vážná slova, pak se z toho postupně stávala větší a větší legrace.

„Rozlučte se, jezdci, vše končí, pan Kessler odchází! Přichází Weyer s Katynkou, život nám to kazí!“ zpívala jsem se zanícením. „Kessler má naložené auto, ádié, na shledanou! Jsme teď všichni v rukách Weyera, ó jé, na shledanou!“

Moje kamarádka dostala záchvat smíchu. Válela se po posteli a smála se, až jí po tváři tekly slzy.

„Ta Katy, ta chce můj box, já toho mám dost! Ta její herka tam však nebude stát, nebo jí budu muset do zubů dát!“

„Přestaň, prosím, přestaň!“ sotva popadala dech Dorka. „Jinak mě budou zítra z toho smíchu bolet svaly!“

Na mobilu mi pípla zpráva. Pobaveně jsem vylovila telefon z boční kapsy mé bundy, kterou jsem ledabyle pohodila na zem. Srdce mi poskočilo. SMS od Thierryho! Musela jsem si ji přečíst několikrát, abych pochopila, co vlastně napsal.

„Ale ne!“ povzdechla jsem si.

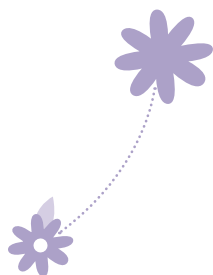
„Co je?“ Dorka se narovнала. „Stalo se něco?“

„Thierry k nám nepřijede,“ odpověděla jsem skleslým hlasem. „Jeho hostitelská rodina ho nečekaně odřekla!“

„Jak je tohle možné?“ zeptala se Dorka. „Vždyť už bylo všechno dávno domluvené!“

„Matka z té rodiny onemocněla nebo co!“ Já jsem jen pokrčila rameny a bojovala se zklamáním, které zmrazilo moji dobrou náladu na stupeň nula. „Ani to nepřesunuli, prostě pobyt kompletně odřekli. Nepřijede.“

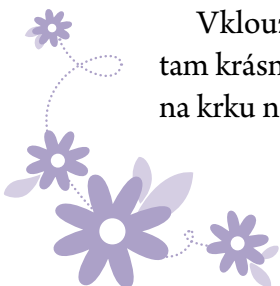
Neblahé tušení

To nemůže být pravda! Tolik jsem se těšila, že Thierryho uvidím! Už jsme přes e-mail kuli plány, co všechno bychom mohli podniknout, a on nakonec nepřijede.

Než jsem se od Dorky vrátila domů, zaběhla jsem ještě na skok do stáje, abych zkontrolovala, jestli je Won Da Pie-mu ve dvou dekách opravdu teplo. To patřilo k dalším velkým výhodám venkovního boxu: mohla jsem svého koně kdykoli navštívit, i když stáj už byla oficiálně zavřená. Kvůli mrazům zavírali ošetřovatelé také horní polovinu dveří boxu, aby v těch minusových teplotách nezamrzlo vodní potrubí. Hnědý valach žral své seno a hlasitě zarehtal, když jsem otevřela dveře a vstoupila do jeho boxu. Jen sníh venku odrážel měsíční svit, a ten byl tak nejasný, že jsem ho spíš jen tušila, než viděla.

„Hej,“ řekla jsem tiše. „Není ti teď zima, bez kožichu?“

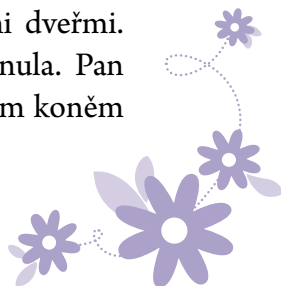
Vklouzla jsem rukou pod deky na jeho zádech. Měl tam krásně teplo a nezdálo se, že by mu bylo chladno třeba na krku nebo na nohách.

„Představ si, Wondy.“ Objala jsem ho kolem krku a opřela se o něj. „Thierry nepřijede. Není to úplně k vzteku? Přitom jsem se na něj tolik těšila.“

Nevypadalo to, že by tahle zpráva znamenala pro mého koníčka něco dramatického, a tak svůj nos znovu zabořil do kupy voňavého sena. Mluvila jsem s ním často, a i když mi nedával žádnou odpověď, už jen jeho přítomnost a možnost vylít si u něj srdce na mne měla uklidňující účinky. Podobné to bylo s Gentem, koníkem, který mi sice nepatřil, ale starala jsem se o něj. Prodali ho minulý rok krátce před letními prázdninami. Víc než ošetřování a dennodenní kontakt s ním mi chyběly tyto důvěrné chvílky, ano, srdce mi skoro puklo žalem, protože jsem v něm ztratila přítele. Přisahala jsem si, že už nikdy nebudu takto závislá na žádném koni, který mi nepatří. Nechtěla jsem znovu zažívat takovou bolest. Když mi rodiče koupili Won Da Pieho, pevně jsem věřila, že jsem jednou pro vždy obrněná proti všem zklamáním, ale všechno se to nakonec stejně seběhlo úplně jinak. Když jsem totiž čtyři týdny pobývala na Noirmoutieru, vymyslela Inka, kterou jsem považovala za dobrou kamarádku, podlý plán. Za mými zády přemluvila Dorku, aby společně koupily Corsaria. Jeho koupě však byla pouze začátkem řetězce dalších opravdu nepříjemných událostí, které se mnou pořádně zamávaly. Inka tehdy musela opustit jízďárnu. Vídala jsem ji pak už jen občas náhodně na školním dvoře.

Najednou se rozzářil reflektor nad stájovými dveřmi. Zaslechla jsem hlasy, přikrčila se a ani se nehнула. Pan Kessler to neviděl rád, když jsem chodila za svým koněm

mimo otevírací dobu stáje. Zdálo se, že se tam sešlo víc lidí, kteří naneštěstí asi nikam nespěchali. Procházeli se po dvoře tam a zpátky, kolem Wondyho boxu a celou věčnost postávali v kovářském koutku.

„Nové venkovní boxy jsou samozřejmě také možnost. Ale musí se zohlednit i omezená kapacita haly,“ slyšela jsem hlas pana Starka, jednoho z členů předsednictva. „Pět dalších koní náš denní režim už nemůže pojmout, alespoň ne v zimě, kdy jsou všichni odkázáni na jezdeckou halu.“

„Školní provoz je jeden z nejdůležitějších hospodářských pilířů našeho spolku,“ řekl pan Kessler. „Pokud uděláme škrty v této oblasti, mohlo by to mít neblahé důsledky.“

„A co tak položit do venkovní jízdrny speciální podlahu vhodnou pro všechna roční období?“ pronesl muž, jehož hlas jsem nepoznala. „To by byla dobrá varianta na zimu.“

„O tom jsme už také přemýšleli, stejně jako o výstavbě haly pro lonžování v rohu arény,“ odvětil pan Stark. „Ale nájemní smlouva s městem, jak víte, již před mnoha lety vypršela. Mohli jsme ji sice několikrát prodloužit, ale nyní nám už město naznačilo, že by tento pozemek chtělo dlouhodobě využít jinak. Za takových okolností se jakákoli investice spolku do nemovitostí nevyplatí.“

„Jak konkrétní jsou ty plány?“ vyptával se ten neznámý, ovšem všichni muži pak pomalým krokem odcházeli na dvůr, a tak jsem odpověď pana Starka už neslyšela.

Srdce mi tlouklo jak o život, třásla jsem se.

